

יעקב מאיר ז"ל

מאת יהודה ליבס

יעקב מאיר ז"ל היה דמות אמיתית של מורה ומחנך.

לפיכך פעולתו החינוכית לא יכלה להצטמצם במסגרת הרשמית של עבודתו בבית הספר התיכון ובמשרות אחרות שכהן בהן בשדה החינוך, אלא בכל דרכי חייו, ואף במותו, מחנך היה. השאיפה המוסרית הקיצונית שהדריכה אותו בענייניו הפרטיים, עמדותיו הצודקות והבלתי מתפשרות ואותו צורך פנימי שדחף אותו לחוות את דעותיו בכל נושא שעומד ברומ של עולם, ולהוכיח גם את עמיתו התקיף ממנו, - בכל אלה היה כדי לחנך. וזאת דווקא מפני שלא נהג כך רק כדי לשמש דוגמה.

אני זוכר למשל כיצד הלך אל ועידת המורים התיכוניים, והודיע להם כי הוא יפר את השביתה, שהכריזו עליה שלא בצדק, לדעתו. וניתן היה להרבות בדוגמאות מסוג זה.

לאו דווקא על ידי הרצאות בזמן השיעורים השפיע על תלמידיו שילכו בדרכיו, אלא יותר באמצעות השיחות האישיות שהרבה בהן מאוד. מי שהיה מקורב אליו יודע, שחילוקי הדעות הרבים שהיו לו בגלל חוסר נכונותו לוותר בכל עניין שראה צודק, לא הביאו אותו אף פעם לידי טינה אישית כלפני מישו. תמיד היה שש לנהל שיחה עם כל מי שהיה מוכן לכך, ואגב כך לא הבדיל בין מורה ותלמיד, צעיר ומבוגר. בשיחות אלה ניסה, בדרך כלל, לשרש מליצות ריקות ודעות תפלות מאיש שיחו, ולהראות לו, בהגיונו הבהיר, באלו נקודות מחשבתו היא בלתי עקבית. בכך היה לשיחות אלה גוון המזכיר את השיחות הסוקראטיות, שאותן לימד.

מניעים דתיים פעלו בו והדריכו את מחשבתו. עם זאת לא מצא את מקומו במפלגות הקיימות במדינה, אף לא בדתיות שבהן; ואילו את המסורת היהודית קיים בקפדנות בחייו שלו ובחיי משפחתו, והאמין באמונה שלמה בעתיד הגדול הצפוי לדת ישראל, ובחידוש ימינו כקדם.

יציאתו למלחמה בהתנדבות הנה בעיני רבים מתלמידיו וחבריו אופיינית מאוד לכל אורח חייו, ולגבורתו ונפילתו הטראגית בקרב על ירושלים נודעת משמעות מוסרית וחינוכית רבה מאוד. מותו לא היה לשוא. זי"ע.